

[Clausager.]

herigennem at faa tilvejebragt den Ligevægt, der er blevet spoleret ved Afspærringspolitikken udefra og ved de deraf følgende Vanskeligheder for vor Eksport. Det er vort principale Standpunkt, den økonomiske Tilpasning: Nedsættelse af de faste Skatter, der hviler forlods paa alle Ejendomme, uden Hensyn til Afkastning og Rentabilitet — jeg er ikke klogere, end at England for en Tid strøg dem, da de havde Vanskeligheder derovre; her har vi maattet slæbe Regeringen med til selv en lille Ændring — Nedsættelse af Renten ved en almindelig Konvertering, Nedsættelse af Told, der hviler paa Produktionsomkostningerne, Nedsættelse af Lønningerne i Forhold til Erhvervenes Indtjening, almindelig Sparepolitik. Alt dette forstaar jeg ved den almindelige Tilpasning, den, som vi først og fremmest har kæmpet for, men som er afvist, og som har lidt Nederlag ved Valgene baade i 1929 og 1932.

Nu vel, naar vi ikke kan komme frem, eller langt nok frem, ad den Vej, saa søger vi frem ad de andre Veje, der fører til det samme, og dertil hører ogsaa Kronen. De husker, hvordan man ved sidste Valg fra Regeringens Side heftigt opponerede imod at ændre Kronen, men alligevel blev Kronen ændret, og den Ændring bidrog baade til at hæve Indtjeningsevnen og til at sænke Produktionsudgifterne, hvad der gavnede Eksporterhvervene, men ikke de fastlønnede. Men da det heller ikke gav nok — for vi fik ikke en saa omfattende Kurssænkning, som vi kunde ønske —, saa slog vi os senere paa en Prishævningspolitik herhjemme. Jeg skal straks villigt erkende, at den har sine store Vanskeligheder, og vi ynder den i og for sig ikke, men man kan blive nødt til at tage alle Midler i Brug. Prishævningen har bl. a. ogsaa den Svaghed, at den giver for lidt, saasom det kun er en mindre Mængde Eksportvarer, der bruges herhjemme, men paa et enkelt Omraade kan det godt spille en Rolle. Nu er vi naaet saa vidt, at vi bruger største Parten af Kødet herhjemme, eller rettere sagt, Eksporten er gaaet saa stærkt ned, at der spiller Eksporten ikke den Rolle, den har gjort. Vi har stræbt ad alle Veje at opnaa Ligevægt mellem Erhvervene, efter at faa de to omtalte Pristal til saa vidt muligt at nærme sig hinanden. Jeg forstaar godt, at det kan ikke helt naas, og jeg vil ogsaa med Sindsro se paa, at Landbruget har det lidt værre end andre Erhverv, at det skal trække paa den korte Hammel, som man siger, men Landbruget skal ikke trække helt

alene, og man maa gøre, hvad man formaar, for at faa nogenlunde Ligevægt tilvejebragt.

I Aabningstalen sagde Statsministeren meget rigtigt, at der var indtraadt en Bedring for Landbruget; det er sandt, Forholdene er bedre nu, end de har været, det skal ingenlunde skjules. Men han føjede til, at der kan næppe bygges for længere Tid paa den i Aar indtraadte Bedring. Det har Statsministeren sikkert fuldkommen Ret i, at det kan der ikke bygges paa for længere Tid, og derfor begriber jeg ikke, at Regeringen ikke vil være med til at sætte Bundpriser; selv om de ikke er nødvendige nu i Øjeblikket, saa kan Lovene jo sove, saa længe der ikke er Brug for dem, saaledes at de først træder i Kraft, naar det bliver paakrævet. Det er sandt nok, at Vanskelighederne for Landbruget, vort største Eksporterhverv, er kommet udefra, men man kan ikke lulle sig i Søvn med, at vi herhjemme er uskyldige, thi man har herhjemme ikke gjort, hvad man kunde gøre, for at afbøde Virkningerne udefra. Det er Ansvaret, man har, det er den Fejl, man har begaaet, at man har ikke sat ind af alle Kræfter for at afbøde og mildne den Ulykke, der kom udefra. Men det kunde gøres ved at regulere om herhjemme, saa at Ligevægt mellem Erhvervene saa vidt muligt kom til Stede.

Erhvervspolitikken spiller jo den allerstørste Rolle i Øjeblikket, og der er en Ting i saa Henseende, som jeg gerne vil dvæle lidt ved. Jeg vil godt erkende — jeg er ikke urimelig over for Regeringen, efter min egen Mening da —, jeg vil godt erkende, at Regeringen gerne vil hjælpe Erhvervene, lige saa vel som vi vil, men den er inde paa en Bane, paa en Vej, som efter min, efter vor Mening er forkastelig. Regeringen indtager det Standpunkt med Hensyn til Erhvervspolitikken, at den ikke vil give Ligestilling, men for at afbøde Ulykkerne og lette Vanskelighederne saa vil den hjælpe de svageste Mennesker, Personer, Medlemmer inden for Erhvervene, men lade alle de andre, dem, der er lidt stærkere, som før i Tiden har samlet sig nogle Reserver, lade dem passe sig selv, lade dem tære paa disse Reserver. Man hjælper altsaa kun de svageste, man vil ikke opfylde Erhvervets berettigede Krav om Ligestilling saa vidt muligt; man vil hjælpe de svageste, dem, der bliver slaet først og stærkest ud. Det er en Ambulancepolitik, man fører, man samler de faldne op — men de skal først falde!

Vi har et andet Syn paa det, vi mener, man skal hjælpe hele det samlede Erhverv,